

141568

E. GUIARD

MUSCA

— MONOLOG VESEL —

TRADUCERE DE: —

SEB. BORNEMISA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

III

EDITURA: —————

„Librăriei Naționale“, S. Bornemisa.

————— ORĂȘTIE

638726

E. GUIARD

MUSCA

— MONOLOG VESEL —

BCU Cluj / Central University Library
TRADUCERE DE: SEB. BORNEMISA

BCU Cluj-Napoca

RBCFG201502580

EDITURA: „Librăriei Naționale“, S. Bornemisa.
ORĂȘTIE

MUSCA

— Monolog vesel. —

Sfîmați domni și doamne, știți cine sînt eu ?
Sînt mire, dar mire p c l t cam r u.
G ta-i cu 'nsuratul. Și chiar astăzi, vai,
Er  s'o sf rșesc cu chinuifu-mi trai:
Să fiu om în talpe, și 'n căsuța mea
Azi er  să-mi vie soață tinerea,
Dar ursita, bat-o focul, a voit
Fericirii mele azi să-i pun sf rșit
C'o mișcare-a m nii. Spusu-mi-au de-ajuns
Nașii și nuntașii ca să nu pun preș
Pe nenorocirea, care m'a ajuns,
Dar nu-i glumă asta, cum o să vedeși.

Șas  luni în neast mp r și 'ndoeli
Unei fete fac  i curte, și greșeli
Ea la mine să nu vadă, tot mereu
Insușiri frumoase arătai  i eu.
I-am plăcut. Pot s'o spun acum pe fașă,
Er  să m'ajungă raiul în viaș :

Vatră caldă, nevestică frumoșea,
Durdulie și drăguță și cu bani,
Tinerică, numai de-optsprezece ani...
Ce nevastă, maică, îți făceam din eal..
Cum vedeți aveți de toate, cum se cere,
Ca înșurătoarea s-o faci din plăcere...
Și deodată, după șasă luni acum
Toate se făcură pulbere și scrum!
Iar la toate fost-a pricina să fie
Chiar o muscă-afurisită. Oh, vai mie!

Astăzi dimineață îmbrăcai pe mine
Hainele de gală și, cum se cuvine,
Merg la primărie, dar aicea chin,
Pe gât mi se pune-o muscă din senin.
Nu voiam cu mâna să dau după ea,
Dar mișcam din umeri doară va plecà.
Ți-ai găst-o! Din contră, de pe gât, pe nas
Imi zbură! Și trebuî și-aici s'o las
Răbdând vitejește și sperând mereu
Că doar-doar zburà-va la vecinul meu!
Vorbă fiel Musca naibii tot într'una
— Cum eram eroul zilei eu acuma —
Se țineà de mine, îmi veni pe gură,
Imi zbură 'n ureche, Doamne, ce tortură!
Începui la fețe să schimb și'mi păreà
Că mă arde locul și mor acolo!

Dup'un timp, ca'n glumă, glumă nesărată!,
Musca mea se duse. Dar veni deodată
Tocmai când primarul începea să spună
Vorba lui de slujbă, când pe doi cunună.
Îmi ajunse! Aprins frate de durere
Sufletu-mi acuma răzbunare — cere!
„Nal“, Izbii cu palma de răsună casa!
Dar în loc de muscă, îmi lovii — mirea sa!
„Vai, au!“ Vine socru, soacra, gură mare,
Eu abia o vorbă îngân de iertare...
„Fata mi-ai lovit-o? Soarte blăstămată...
„Asta n'am crezut-o, s'o păfesc vreodată!“
Fata plânge, socru zbiară, ca nebun
Eu mă nvârt în dreapta, 'n stînga, și le spun
Că-i greșală numai, de-aș fi vrut s'o bat,
Așteptam o clipă, până-s cununat!
Înzadar e vorba... Simt o mână 'n gât
Și-s zvârlit afară!... Apoi — s'a sfârșit...

Ei, la asta ce să zică omu-acuma?..
A fost iacă-o glumă! Dar e proastă gluma.
Inima și astăzi îmi e chiar zdrobită,
Când gândesc la tine *muscă-afurisită!*

Prigonim într'una pe lupi și pe lei,
Ca și când dușmanii nostri ar fi ei.
Cei mai mari dușmani azi muștele ne sânt,
Stârpite acestea trăbă pe pământ...

Lupii, leii, tigrii, bat câmpii deșarte,
La logodne 'n case nîcîcînd nu iau parte,
Numai musca asta, rea și ficăloasă
E cu noi și zi și noapte într'o casă,
Și de-am merge ori și unde, ea cuminte
Ni se pune totdeauna înainte...

Dar auzi!? Un zumzet iarăș!. Doamne sfînte
Parcă-i tocmai musca mea de mai nainte.
Stai acum, muscuță-a naibii, să te 'nhăț
Și-omenie-odată eu să te învăț...
Vino dacă mai cutezi acum pe nas,
Să văd cât curagiu puicuță ți-a rămas?
Hop! ești prinsă aicea, muscă blăstămată,
Și ți-oi face-acum sfîntă judecată.
Nu mai scapi, ori cum te-ai zbate, asta-i cert,
Și-al tău zumzet nu mă face să te iert.
Vei muri de moarte crudă, căci pe mine
Numai moartea ta mă scapă de rușine!
Nu voi pune eu sfârșit vieții tale
Nici cu spadă, nici cu pușcă, nici cu foc,
Ci muri-vei strînsă bine de mijloc!
Să fii tu prin moarte de-azi pînă'n vecie
Pildă 'nfricoșată și dovadă vie,
C'al tău neam să 'nvețe minte, și de-acum
Nu pe nas de oameni să-și croiască drum!
Vezi, ce trist acuma sunt eu pentru tine,
Deși n'o să mor din asta, o știi bine,

Dar e crud și dureros din cale-afară
Ca fără nevastă să mă întorc iară!

Ce e drept, mireasa mea nu erà soare
Ca și plebea toată și toți s'o adoare.
Ce serios neică mă fac dintr'odată,
Spre mireasă gândul meu cum iară cată...
Erà desvoltată poate cam prea-prea,
Dar strein deloc eu nu eram de ea.
Căutam *moralul* și-am văst cu-ochii mei,
Că erà mai bună ca alte femei.
Aveà un caracter tare, dar în fine,
Nu s'a prefăcut ea oare, ca și mine?..

Hm, hm! de mă cuget bine, chiar îmi pare
Că aveà cu tat-său multă-asămănare.
Și-al ei tată erà crud și cam barbar
Și 'n onoare, vezi-l mă lovì amar!

Și de-ar fi încalte o frumoasă fata,
Dar mergând adânc eu azi cu judecata
Parc'o văd aievea, uife, cu-ochii mei,
Că erà din rândul atâtor femei!!
Erà, ca s'o spunem drept, urâtă bine,
Fața strigătoare altfel ca la mine,
Spețele gâbite deja, trupul mare:
Se păreà făcută-anume spre 'ngrășare,
Se 'ngrășà cât soacra, săracul de mine,
Socru crud, ea hădă, copile te fine!

Să vă spun urmarea aflu de prisos:
De-așa căsnice — mulțumim frumos.

Cui să-i mulțumesc și cui să mă închin
C'am scăpat de jugul ăsta și de chin?
Musculifei bune, care mi-a redat
Pe vecie traiul neîngreunat!
Fapta ta muscuță dragă, să mă crezi,
N'am s'o uit pe lumea asta, o să vezi.
Poți de-acum să zbori în voie unde vrei
În urechi, pe nas, ba chiar și 'n ochii mei!
Tu o cununie stricași până-acum,
Zboară și le stai la toate, toate 'n drum!
Nu mai perde nici o clipă, cine știe
Cine se va duce-acum la cununie!
Jerfa nouă! scap'o iute, mergi grăbită!..
Pa, pa... musculiță scumpă și iubită!..

ERDÉLYI MŰZEUM

1580 * 1912. DECZ 31.

KÖNYVTÁRA.